

Ἀναδοχή παιδιῶν ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια: Ὅταν ἡ ἀνοχή γίνεται ἐνοχή. ἢ ἄλλως: Τὸ κέρατον ἐστεφανωμένον! (Ἀποκ. ιγ´ 1)

/ Γενικά

Πρωτοπρεσβυτέρου
Δημητρίου Ν. Θεοδωροπούλου
Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου
Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

*«...καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα,
καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὀνόματα βλασφημίας»
(Ἀποκ. ιγ´ 1).*

Οἱ ἡλικιωμένοι (ὄχι ὑπέργηροι) ἄνθρωποι θὰ ἐνθυμοῦνται ἀσφαλῶς ὅτι λίγες δεκαετίες πρὶν, ἓνας ποὺ ἦταν ὁμοφυλόφιλος κρυβόταν, ἔκρυβε τὸ πάθος του, ντρεπόταν τὴν κοινωνία, ἔκανε, ὅ,τι ἔκανε, κρυφά. Ἦξερε πὼς «κινεῖ τὴν αἰδῶ» (ἐξ

οὐ καὶ κίναϊδος, κατὰ μία ἐτυμολογικὴ ἐκδοχή), προκαλεῖ δηλαδὴ τὸ δημόσιο αἴσθημα· γι' αὐτὸ καὶ φυλαγόταν.

Μετὰ ἄρχισε νὰ ξεθαρρεύει, νὰ ξεπερνᾷ τὴν αἰδῶ, νὰ γίνεται ἀδιάντροπος, ξεδιάντροπος κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, νὰ μὴ λογαριάζει τὴν κοινωνία, τῆς ὁποίας βέβαια τὰ ἥθη εἶχαν ἤδη ἀμβλυνθεῖ.

Σὲ ἓνα πιὸ προχωρημένο στάδιο, σὲ μία πιὸ «μοντέρνα» καὶ «ἀπελευθερωμένη» ἐποχὴ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὄχι μόνον δὲν κρυβόταν, ὄχι ἀπλῶς δὲν ντρεπόταν, ἀλλὰ καὶ τῷχε καμάρι (gay pride)!

Τὰ τελευταῖα χρόνια κατ' ἐξόχως προκλητικὸν τρόπο κάποιοι ἐκ τῆς λεγομένης «gay κοινότητος» ἀνέπτυξαν καὶ ἀκτιβιστικὴ δράση, ἵνα τὰ ἀθέμιτα ὡς νόμιμα καθιερωθοῦν καὶ ἀποδεκτὰ γενοῦν. Μέχρι καὶ χρήματα δόθηκαν σὲ μὴ ὁμοφυλόφιλους γιὰ νὰ λάβουν μέρος σὲ κάποιο gay pride. Καὶ ἐπέτυχαν δυστυχῶς πολλά. Τοὺς βοήθησαν σ' αὐτό, βλέπετε, καὶ κάποιοι ψυχολόγοι — ὄχι ἡ ἐπιστήμη τῆς ψυχολογίας, ἀλλὰ κάποιοι ἀπὸ τοὺς ψυχολόγους, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἀσφαλῶς καὶ δὲν συμφωνοῦν ὅλοι. Ἀκόμη καὶ θεολόγοι, τῆς δυτικῆς κατὰ κανόνα θεολογικῆς σκέψεως, ἔσπευσαν νὰ γίνουν ἀρεστοὶ μὲ σχετικὰ συγγράμματα καὶ νὰ φανοῦν in.

Μέχρι ποῦ φθάσαμε βῆμα-βῆμα καὶ μὲ καλὰ μελετημένες, κλιμακούμενες κινήσεις νὰ ἔχει ἤδη ἐγκριθεῖ ἀπὸ τὴν ἀρμόδια ἐπιτροπὴ τῆς Βουλῆς ἄρθρο σχεδίου νόμου ποῦ προβλέπει τὴν ἀναδοχὴ (δὲν πρόκειται περὶ υἱοθεσίας, βλέπετε! λὲς καὶ ἡ νομικὴ αὐτὴ διάκριση ἔχει καμμία πνευματικὴ ἢ ἠθικὴ ἀξία ἐδῶ· προσπαθοῦν καὶ πάλι νὰ χρυσώσουν τὸ χάπι, ὅπως σὲ κάθε παρόμοια περίπτωσι, σ' ἐκείνη τῆς ἀμβλώσεως, ἐπὶ παραδείγματι, ποῦ ὀνομάζουν οἱ ἀθεόφοβοι «διακοπὴ κυήσεως» ἢ «λύση κυήσεως»· τὰ δὲ «ἐκτρωτικὰ χάπια» ἀποκαλοῦν θαυματουργικά, διότι ἐπιφέρουν «πολὺ ἀποτελεσματικὴ ἐκκένωσι τοῦ περιεχομένου τῆς μήτρας» — ὡσὰν ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος χῶρος νὰ εἶναι ἀποθήκη ἀποβλήτων καὶ ὄχι ὁ πρόναος τῆς ζωῆς)· ἀναδοχὴ παιδιῶν λοιπὸν (ἴλεως γενοῦ, Κύριε!) ἐκ μέρος ἀλλαξοδρομούντων κατὰ τὸ γενετήσιον ἀνθρώπων.

Τὸ κέρατον ἐστεφανωμένον!

Ἵστερόγραφον.

Θὰ τὸ πῶ μὲ πόνο ψυχῆς. Δὲν ἔχω τίποτε μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Πνευματικὰ μου παιδιὰ εἶναι, καὶ ἐξομολογῶ κάποιους. Ὡς εἰκόνες Θεοῦ ζῶντος τοὺς βλέπω. Καὶ γι' αὐτούς σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου λιγώτερο

ἀμαρτωλὸ ἀπὸ κανένα. Ὅλοι ἔχουμε πάθη, ἀδυναμίες, πτώσεις. Ὅμως, ἅς ἀγωνιζόμαστε γι' αὐτά. Ὅχι νὰ θέλουμε καὶ νὰ τὰ στεφανώσουμε. Ἄνεχθήκαμε καὶ ἀνεχόμαστε πολλὰ πράγματα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ «κόκκινες γραμμές», «ἐσκαμμένα». Ὅταν γίνεται ὑπέρβαση αὐτῶν καὶ δὲν ὁμιλοῦμε, τότε ἡ ἀνοχή μας γίνεται ἐνοχή.

Πηγή: www.inagk.gr